



วรรณคดี และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการจัดการศึกษาจะให้ความก้าวหน้าไปด้วยดี ย่อมต้องอาศัยการจัดหลักสูตรเป็นพื้นฐาน คำว่าหลักสูตรนั้น ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

แฮสส์ (HASS) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตร คือ มวลประสบการณ์ทั้งหมดที่บุคคลได้รับจากการจัดโปรแกรมการเรียนการสอน อันมีจุดหมายสำคัญคือ ใ้บบรรลุตามเป้าประสงค์ และจุดประสงค์เฉพาะต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ในขอบเขตเนื้อหาทฤษฎี และการวิจัย อันมีรากฐานมาจากการปฏิบัติทั้งในอดีตและปัจจุบัน<sup>1</sup>

สุจริต เพียรชอบ ได้กล่าวถึงความหมายของหลักสูตรว่า หมายถึง ข้อกำหนดรายการวิชาต่างๆ ที่จัดไว้ให้ผู้เรียนได้ศึกษาว่า ในระดับชั้นใดต้องเรียนวิชาใดบ้าง และใช้อัตราเวลาเรียนสัปดาห์ละกี่ชั่วโมง แต่ละวิชาจะมีคำอธิบายสั้นๆ ถึงขอบเขตของวิชานั้นๆ ว่ามีอะไรบ้าง เมื่อผู้เรียนศึกษาวิชาครบตามที่กำหนดไว้แล้ว ก็ถือว่าการเรียนจบหลักสูตรสำเร็จการศึกษา ใ้รับประกาศนียบัตรในระดับนั้นๆ หรือในวิชานั้นๆ<sup>2</sup>

เอกวิทย์ ณ ถลาง ได้กล่าวถึงส่วนประกอบของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรจะต้องคลุมถึงตัวหลักสูตร ประมวลการสอน โครงการสอน แบบเรียน รวมไปถึงกิจกรรมการเรียนการสอน

<sup>1</sup> GLEN HASS, CURRICULUM PLANNING: A NEW APPROACH 2d ed., (BOSTON, MASSACHUSETTE: ALLYN AND BACON, 1977), P. 5.

<sup>2</sup> สุจริต เพียรชอบ, เอกสารประกอบการเรียนวิชาหลักสูตรพลศึกษา พ.ศ. 2524, หน้า 1.

โดยตรง ทั้งหมดที่มุ่งให้ประสบการณ์แก่ผู้เรียนนั้น ถือว่าเป็นเรื่องของหลักสูตรทั้งสิ้น<sup>1</sup>

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรคือข้อกำหนดแผนการเรียนการสอน อันเป็นส่วนรวมของประเทศเพื่อนำไปสู่ ความมุ่งหมายตามแบบแผนการศึกษาแห่งชาติ<sup>2</sup>

หลักสูตรประกอบด้วยสาระสำคัญ 8 ประการ กล่าวคือ

1. จุดหมาย คือ ความประสงค์ หรือ ความต้องการทางการศึกษา และสังคม ซึ่งหลักสูตรมุ่งจะสนองหรือมุ่งให้เป็นไปตามนั้น

2. หลักการ คือ ทิศทางหรือแนวทางซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายของหลักสูตร เช่น หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น มีจุดมุ่งหมายอยู่ข้อหนึ่งว่า "เพื่อให้ความรู้และทักษะ ที่เป็นพื้นฐานเพียงพอแก่การนำไปปรับปรุงการดำรงชีวิตทั้งส่วนตัวและครอบครัว รวมทั้งการฝึกงาน และการศึกษาเพิ่มเติม" ดังนั้น จึงกำหนดหลักการไว้ว่า "เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สามารถศึกษาหาความรู้ และทักษะจากแหล่งวิทยาการ และสถานประกอบการต่าง ๆ ได้" เป็นต้น

3. โครงสร้าง คือ กลุ่มวิชาหรือรายวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร อันมีทั้งส่วนที่บังคับ ส่วนที่ให้เลือกเรียนตามถนัด และส่วนที่ให้เลือกได้อย่างเสรี อนึ่ง จะต้องมีกำหนดสัดส่วนของกลุ่มวิชานั้น ๆ ด้วย เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการที่กำหนดไว้แล้ว

4. จุดประสงค์ของการเรียนรู้ (แต่ละรายวิชา) หมายถึงความรู้ ทักษะ หรือทัศนคติบางประการ โดยเฉพาะรายวิชานั้น ๆ ซึ่งนักเรียนจะต้องเรียนรู้ ต้องมี หรือต้องปฏิบัติให้ได้

5. เนื้อหาของรายวิชา คือประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งกำหนดไว้สำหรับรายวิชานั้น ๆ อันจะช่วยให้บรรลุถึงจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่วางไว้แล้ว

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

<sup>1</sup> เอกวิทย์ ณ ถลาง, หลักวิชาการสร้างหลักสูตรประมวลความรู้เกี่ยวกับมัธยมศึกษา, กรมวิสามัญ, หน้า 37.

<sup>2</sup> กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, แนวการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 2), (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์รุ่งศิลป์การพิมพ์, 2524), หน้า 4.

6. สื่อการเรียน คือ อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจทักษะและทัศนคติ ตามที่ต้องการ สื่อการเรียน ได้แก่ หนังสือ แผนภูมิ เอกสาร รูปภาพ สไลด์ เทป เครื่องมือต่าง ๆ ฯลฯ

7. วิธีสอน การสอนกับการบอก ไม่เหมือนกัน การสอนย่อมจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ให้รู้จักคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น หลักใหญ่มีอยู่ว่า ให้นำเอาวิธีการคิดมาใช้เป็นวิธีสอน ถ้าทำเช่นนั้นแล้ว การสอนก็จะช่วยให้เกิดการคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็นไปด้วย การทำกิจกรรม การอภิปราย การเขียนรายงาน การค้นคว้า ภาคปฏิบัติ ฯลฯ ย่อมเป็นวิธีการปลุกย้อมซึ่งอยู่ภายในขั้นตอนของวิธีการคิดอีกชั้นหนึ่ง

8. การประเมินผล เมื่อสอนไปแล้วก็ต้องวัดดูว่า นักเรียนได้เกิดมีความรู้ความเข้าใจและทักษะตามนัยของจุดประสงค์ของการเรียนรู้เพียงใดหรือไม่ และจะต้องปรับปรุงแก้ไขอย่างไรต่อไป<sup>1</sup>

งานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษา ในวิชาพลศึกษา ได้มีผู้ทำการวิจัยไว้หลายหัวข้อพอสรุปได้ดังนี้

ในปี พ.ศ.2502 อองุ่น เย็นฤดี ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมปัจจุบัน ในเขตเทศบาลนครกรุงเทพฯ" โดยการใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ และการสังเกตต่อกลุ่มประชากร คือ ครูพลศึกษา และนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา ซึ่งอยู่ในเขตเทศบาลนครกรุงเทพฯ จำนวน 9 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ครูและนักเรียน มีความสนใจต่อวิชาพลศึกษาเป็นอย่างมาก แต่การดำเนินการและการบริหารด้านพลศึกษา ยังไม่ได้ผลเท่าที่ควร เพราะโรงเรียนส่วนมากยังขาดบุคลากรทางด้านพลศึกษา ขาดอุปกรณ์ ขาดสถานที่ ขาดเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ตลอดจนการบริหารงานทางด้านพลศึกษา ยังไม่ดีพอ<sup>2</sup>

<sup>1</sup> เรื่องเดียวกัน.

<sup>2</sup> อองุ่น เย็นฤดี, "การพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมปัจจุบัน ในเขตเทศบาลนครกรุงเทพฯ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2502).

ในปี พ.ศ. 2511 อนันต์ อัครชู ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนรัฐบาล ในภาคการศึกษา 1" โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย กลุ่มประชากรได้แก่ ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ และครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมวิสามัญศึกษา จำนวน 99 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนส่วนใหญ่เน้นการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายของนักเรียนให้แข็งแรง กิจกรรมที่นิยมสอนกันมาก คือ กายบริหาร การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน ได้เน้นในเรื่องความสามัคคี การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน เน้นในเรื่อง กฎ กติกา กีฬาที่นิยมกันมากคือ บาสเกตบอล โรงเรียนยังขาดบุคลากรทางด้านพลศึกษา อุปกรณ์การสอน สถานที่เล่นและฝึกกีฬา ตลอดจนเครื่องมืออำนวยความสะดวกอื่น ๆ เช่น ที่ค้ำน้ำ ที่ล้างมือ ห้องน้ำ ห้องส้วม ยังมีไม่พอกับจำนวนนักเรียน<sup>1</sup>

ในปี พ.ศ. 2513 มีชัย คุณาวุฒิ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร" โดยการใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยสุ่มตัวอย่างโรงเรียนเอกชนในจังหวัดพระนคร จำนวน 76 โรงเรียน แบ่งเป็นโรงเรียนชายและโรงเรียนหญิง ประเภทละ 20 โรงเรียน และโรงเรียนสหศึกษา 36 โรงเรียน ผลการวิจัย พบว่า

1. ครูพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ ในจังหวัดพระนครยังมีไม่พอ
2. โรงเรียนเอกชนส่วนใหญ่มีสถานที่กลางแจ้งที่เป็นสนามคอนกรีต รองลงมาคือสนามดิน และสนามหญ้า
3. ปัญหาที่เกิดจากสนามและสถานที่ในการจัดกิจกรรมทางพลศึกษาก็คือ สนามแคบ สนามอยู่ใกล้ที่เรียน ทำให้เกิดเสียงรบกวน เวลาเรียนในฤดูฝนน้ำท่วมสนาม
4. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษา ก็คือ อุปกรณ์มีไม่พอกับจำนวนนักเรียน สถานที่และสนามมีไม่พอเพียงต่อการจัดกิจกรรมทางพลศึกษา นักเรียนไม่ช่วยกันระวัง

---

<sup>1</sup>อนันต์ อัครชู, "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาล ในภาคการศึกษา 1" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

## รักษาอุปกรณ์

5. ครูพลศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับการใช้วัสดุอุปกรณ์ในการสอนวิชาพลศึกษา แต่โรงเรียนไม่ค่อยมีอุปกรณ์เหล่านี้ให้ใช้ได้ใช้เท่าที่ควร

6. ครูพลศึกษาต้องการอุปกรณ์การสอน ต้องการห้องเก็บอุปกรณ์ ต้องการเจ้าหน้าที่ดูแล ซ่อมแซมอุปกรณ์ ต้องการใช้วัสดุอุปกรณ์ในการสอนวิชาพลศึกษา และต้องการให้ผู้บริหารเห็นความสำคัญของพลศึกษาให้มากยิ่งขึ้น<sup>1</sup>

ในปี พ.ศ. 2514 เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2503" โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูใหญ่และครูพลศึกษา ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค จำนวน 490 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า จำนวนครูพลศึกษาที่มีวุฒิในโรงเรียนยังมีไม่พอ ครูพลศึกษานอกจากสอนวิชาพลศึกษาแล้ว ยังต้องสอนวิชาอื่น และช่วยทำงานพิเศษอื่น ๆ ในโรงเรียนอีกด้วย ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ และครูพลศึกษาเห็นว่า ความมุ่งหมายในหลักสูตรวิชาพลศึกษาน่าจะเหมาะสมดีแล้ว เนื้อหาวิชาในหลักสูตรที่กำหนดนั้น โรงเรียนได้จัดสอนครบตามที่ระบุไว้ แต่อุปกรณ์การสอนและเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ นั้น ยังไม่เพียงพอ<sup>2</sup>

ในปี พ.ศ. 2518 และ พ.ศ. 2519 ได้มีการทำวิจัยเกี่ยวกับปัญหาของครูพลศึกษามัธยมศึกษาในการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษาต่าง ๆ ของประเทศไทย ของนิสิตปริญญาโท แผนกวิชาพลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวม 10 ราย ดังนี้

<sup>1</sup>มีชัย คุณาวุฒิ, "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

<sup>2</sup>เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์, "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษาประโยชน์มัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2503" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

ทวีพงษ์ กลิ่นหอม ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลานามัยในการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 1" โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย กลุ่มประชากรได้แก่ ครูพลานามัยจำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า ควรแยกหมวดวิชาพลศึกษา สุขศึกษา และจุดมุ่งหมายของวิชาทั้งสองออกจากกัน เนื้อหาวิชาสุขศึกษามีมาก แต่กำหนดเวลาเรียนไว้น้อย โรงเรียนเตรียมบุคลากรคู่มือหลักสูตร และประมวลการสอนยังไม่พร้อม เนื้อหาวิชาพลศึกษาที่เป็นวิชาบังคับยังไม่เหมาะสม จุดประสงค์ของหลักสูตรสามารถนำไปปฏิบัติได้ เนื้อหาวิชาพลศึกษาเหมาะสมกับเวลาเรียน การวัดและประเมินผลโรงเรียนใช้เกณฑ์ของโรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับเกณฑ์ที่กรมพลศึกษาเสนอแนะไว้<sup>1</sup>

สมศักดิ์ ศิริอนันต์ ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 3" โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัยกลุ่มประชากร ได้แก่ ครูพลานามัยจำนวน 23 คน ผลการวิจัย พบว่า ควรแยกวิชาพลศึกษา สุขศึกษา และจุดมุ่งหมายของทั้งสองวิชาออกจากกัน โรงเรียนยังไม่พร้อมในการเตรียมบุคลากร คู่มือหลักสูตร และประมวลการสอน เนื้อหาวิชาพลศึกษาที่กำหนดให้เป็นวิชาบังคับยังไม่เหมาะสม เกณฑ์การวัดและประเมินผลที่กรมพลศึกษาได้แนะนำไว้มีความเหมาะสมดีแล้ว<sup>2</sup>

---

<sup>1</sup>ทวีพงษ์ กลิ่นหอม, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 1" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

<sup>2</sup>สมศักดิ์ ศิริอนันต์, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 3" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

ศรียรัตน์ เสลา ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร  
 หมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลใน  
 เขตการศึกษา 6" โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย กลุ่มประชากร คือ ครูพลานา  
 มัย จำนวน 28 คน ผลการวิจัย พบว่า ครูพลานามัยส่วนมากต้องสอนทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้น  
 และตอนปลาย โรงเรียนส่วนใหญ่ ขาดอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก คู่มือหลักสูตรและประมวล  
 การสอน การกำหนดวิชาบังคับในหลักสูตรไม่เหมาะสมกับสภาพความพร้อมของโรงเรียน ครูพลานา  
 มัยส่วนใหญ่มีความเห็นว่า จุดประสงค์ของหลักสูตรนั้น เกิดประโยชน์ต่อนักเรียนจริงและสามารถ  
 ปฏิบัติได้ เนื้อหาวิชาในหลักสูตรเหมาะสมดีแล้ว แต่บางโรงเรียนไม่สามารถจัดสอนวิชาบังคับใน  
 หลักสูตรได้ เพราะบุคลากร อุปกรณ์ และสถานที่ของโรงเรียนยังไม่พร้อม<sup>1</sup>

ชัชชัย โกมารทัต ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร  
 หมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลใน  
 เขตการศึกษา 8" โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย กลุ่มประชากรคือ ครูพลานามัย  
 ทุกคนที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนรัฐบาลทุกโรงเรียนในเขตการศึกษา 8  
 ซึ่งเป็นโรงเรียนสหศึกษาทั้งหมด จำนวน 20 โรงเรียน รวมประชากร 38 คน ผลการวิจัย พบ  
 ว่า ครูพลานามัยที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีวุฒิต่ำกว่าระดับปริญญาตรี ทำหน้าที่สอนทั้ง  
 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย และสอนทั้งวิชาพลศึกษาและสุขศึกษา โรงเรียนส่วนมาก  
 ขาดครูพลานามัย เอกสารคู่มือหลักสูตร และหนังสือประกอบการเรียนการสอน ศึกษาพิเศษทำให้  
 ความช่วยเหลือครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรน้อยมาก จุดประสงค์ของหลักสูตรมีความเหมาะ  
 สมดี เนื้อหาวิชาพลศึกษาที่เป็นวิชาบังคับในหลักสูตรไม่เหมาะสมกับสภาพของนักเรียน ครูและ  
 โรงเรียน ส่วนเนื้อหาวิชาสุขศึกษามีความเหมาะสมดีแล้ว อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกใน

---

<sup>1</sup>ศรียรัตน์ เสลา, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย  
 ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 6"  
 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,  
 2518).

การสอนยังมีไม่เพียงพอ การวัดและประเมินผลวิชาพลานามัยในโรงเรียนส่วนใหญ่ ปฏิบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร<sup>1</sup>

วิสูตร กองจินดา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 12" โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย กลุ่มประชากรคือ ครูพลานามัยจำนวน 28 คน ผลการวิจัย พบว่า ครูพลานามัยที่สอนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายยังมีไม่เพียงพอ ส่วนมากสอนทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดคู่มือหลักสูตร คำราประกอบกรเรียน จุดประสงค์ของหลักสูตรมีความเหมาะสมดีแล้ว เนื้อหาวิชาพลศึกษาในหลักสูตรภาควิชาบังคับยังไม่เหมาะสมกับสภาพของโรงเรียนและนักเรียน อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการสอนวิชาพลศึกษาส่วนมากมีเพียงพอ โรงเรียนส่วนใหญ่ใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผลของกลุ่มโรงเรียน<sup>2</sup>

นภาพร ทศนัยนา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 5" โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการทำวิจัย กลุ่มประชากรได้แก่ ครูพลานามัยจำนวน 30 คน ผลการวิจัย พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่มีครูพลานามัยไม่เพียงพอ ขาดคำรา

<sup>1</sup> ชัชชัย โกมารทัต, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 8" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

<sup>2</sup> วิสูตร กองจินดา, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 12" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).



คู่มือหลักสูตร ประมวลการสอน อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนวิชาพลา นามัย จุดประสงค์ของหลักสูตรมีความเหมาะสมดีแล้ว ครูส่วนมากประสบปัญหาในการสอนวิชา พลศึกษา เนื่องจากวิชาบังคับไม่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น สภาพของนักเรียนและ อุปกรณ์ ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนไม่เพียงพอ ครูพลา นามัยส่วนมากใช้ เกณฑ์ในการให้คะแนนในด้านต่าง ๆ ตามที่กรมพลศึกษาแนะนำ<sup>1</sup>

พิศมัย เต็นดวงบริพันธ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลา นามัยเกี่ยวกับการใช้ หลักสูตรหมวดวิชาพลา นามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียน รัฐบาลในเขตการศึกษา 7" โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย กลุ่มประชากรได้แก่ ครูพลา นามัย จำนวน 28 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูพลา นามัยส่วนใหญ่สอนทั้งระดับมัธยมศึกษา ตอนต้นและตอนปลาย และสอนทั้งวิชาพลศึกษาและสุขศึกษา โรงเรียนส่วนมากยังขาดคู่มือหลัก สูตร ประมวลการสอนและตำราอยู่อีกมาก จุดประสงค์ของหลักสูตรเหมาะสมดีแล้ว วิชาบังคับใน วิชาพลศึกษายังมีไม่เพียงพอ การวัดและประเมินผลที่กรมพลศึกษาได้แนะนำไว้มีความเหมาะสมดี แล้วและโรงเรียนใช้เกณฑ์นี้อยู่แล้ว<sup>2</sup>

ธีระ ศรีแก้ว ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลา นามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร หมวดวิชาพลา นามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลใน เขตการศึกษา 9" โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย กลุ่มประชากรได้แก่ ครูพลา นามา

---

<sup>1</sup>นภาพร ทัศนัยนา, "ปัญหาของครูพลา นามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลา นามายประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 5" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519).

<sup>2</sup>พิศมัย เต็นดวงบริพันธ์, "ปัญหาของครูพลา นามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชา พลา นามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 7" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519).

มัย จำนวน 22 คน ผลการวิจัย พบว่า ครูพลานามัยส่วนมากสอนทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย และต้องสอนทั้งวิชาพลศึกษาและสุขศึกษา ครูมีความเห็นว่าควรแยกวิชาพลศึกษาและสุขศึกษาทั้งเนื้อหาและจุดมุ่งหมายออกจากกัน โรงเรียนยังไม่พร้อมในการเตรียม คู่มือหลักสูตรและประมวลการสอน เนื้อหาวิชาบังคับวิชาพลศึกษายังไม่เหมาะสม เกณฑ์การวัดและประเมินผลที่กรมพลศึกษาได้แนะนำไว้มีความเหมาะสมดีแล้ว แต่โรงเรียนใช้เกณฑ์ของกลุ่มโรงเรียน จุดประสงค์ของหลักสูตรมีความเหมาะสมดีแล้ว<sup>1</sup>

จันทร์ ผ่องศรี ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 10" โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย กลุ่มประชากรได้แก่ ครูพลานามัย จำนวน 27 คน ผลการวิจัย พบว่า ครูสอนวิชาพลศึกษามีไม่เพียงพอ และต้องสอนทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดคู่มือ หลักสูตร ตำราอีกมาก ผู้บริหารและครูผู้สอนเห็นว่า จุดประสงค์ของหลักสูตรมีความเหมาะสมดีแล้ว เนื้อหาวิชาบังคับวิชาพลศึกษานั้นยังไม่เหมาะสม อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษามีเพียงพอ โรงเรียนใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผลของกลุ่มโรงเรียน<sup>2</sup>

สุรศักดิ์ สุรโยธี ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลใน

---

<sup>1</sup>ธีระ ศรีแก้ว, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 9" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519).

<sup>2</sup>จันทร์ ผ่องศรี, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 10" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519).

เขตการศึกษา 11" โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย กลุ่มประชากรได้แก่ ครูพลานามัยที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษา 11 จำนวน 16 คน ผลการวิจัย พบว่า ครูพลานามัยส่วนมากมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี สอนทั้งวิชาพลศึกษาและสุขศึกษา และต้องสอนทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย โรงเรียนส่วนมากขาดครูพลานามัย คู่มือหลักสูตร และหนังสือประกอบการเรียน ศึกษานิเทศก์ให้ความช่วยเหลือครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรน้อยมาก จุดประสงค์ของหลักสูตรเหมาะสมดี วิชาบังคับในวิชาพลศึกษายังไม่เหมาะสม เนื้อหาวิชาทั้งพลศึกษาและสุขศึกษามีความเหมาะสมกับเวลาเรียน อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการสอนยังไม่มีเพียงพอ การวัดและการประเมินผลที่กรมพลศึกษา ได้แนะนำไว้มีความเหมาะสมดีแล้ว และโรงเรียนได้ใช้เกณฑ์นี้<sup>1</sup>

ในปี พ.ศ. 2523 ขจร ตั้งสุวรรณรังษี ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการเรียนการสอนวิชาศึกษายุ่งในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามกับครูพลศึกษา จำนวน 48 คน และนักเรียนจำนวน 240 คน ผลการวิจัย พบว่า ปัญหาด้านวัตถุประสงค์ กิจกรรม และวิธีดำเนินการเรียนการสอนนักเรียนนั้น ขาดแรงจูงใจ และช่วงเวลาการเรียนสั้นเกินไป พื้นฐานนักเรียนไม่ดี ทำให้ไม่กล้าฝึกทักษะที่ยากขึ้นไป ปัญหาด้านเนื้อหา มีมากเกินไป ด้านอุปกรณ์ สถานที่มีไม่เพียงพอ และไม่เหมาะสม ด้านการวัดผลและประเมินผลไม่มีเกณฑ์แน่นอนในการตัดสิน ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ไม่มีการจัด เพราะโรงเรียนขาดอุปกรณ์และสถานที่<sup>2</sup>

<sup>1</sup>สุรศักดิ์ สุรโยธี, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 11" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519).

<sup>2</sup>ขจร ตั้งสุวรรณรังษี, "ปัญหาการเรียนการสอนวิชาศึกษายุ่งในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523).

ในปีเดียวกัน เอนก ช้างน้อย ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการเรียนการสอนวิชา ระเบียบกระบวน ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามกับครู จำนวน 55 คน และนักเรียน จำนวน 350 คน ผลการวิจัย พบว่า มีปัญหาด้านปลูกฝัง และสร้าง แนวคิดในการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ความไม่เหมาะสมของสถานที่ การขาดการระมัด ระวังของนักเรียนในการใช้และเก็บรักษาอุปกรณ์การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ได้ผลทาง ออกกำลังกาย การมอบหมายงานให้นักเรียนฝึกซ้อมนอกเวลาในโรงเรียน เวลาที่ใช้ในการสอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง และกล้าที่จะเผชิญกับภาวะต่าง ๆ อย่างมีหลักการและเหตุผล และในด้าน ประสิทธิภาพและทักษะ การใช้อาวุธเพื่อต่อสู้ป้องกันตัว ส่วนนักเรียนประสบปัญหาทางด้าน ทักษะครู สถานที่เรียนมีพื้นที่แคบ การจัดกิจกรรมให้เหมาะกับการเรียนศิลปะวัฒนธรรมไทย การ สอนทักษะท่ารำ และด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะการเคลื่อนไหวอันเป็นธรรมชาติของ วิชากระบี่กระบอง<sup>1</sup>

และในปีเดียวกันนี้ ทิพวัลย์ เรื่องขจร ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตร มัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 วิชาพลศึกษา ของโรงเรียนในเขตการศึกษา 3" โดยใช้แบบสอบถามกับครูพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมระดับจังหวัดและอำเภอในเขตการศึกษา 3 ครูพลศึกษามีปัญหามากในด้านการสอนให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ในวิชาตะกร้อ 1 และ 2 นอกจากนั้นครูพลศึกษาในโรงเรียนระดับอำเภอ ยังมีปัญหามากใน ด้านการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของวิชายืดหยุ่น 1 และ 2 อีกด้วย<sup>2</sup>

<sup>1</sup>เอนก ช้างน้อย, "ปัญหาการเรียนการสอนวิชากระบี่กระบอง ในชั้นมัธยมศึกษาตอน ต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523).

<sup>2</sup>ทิพวัลย์ เรื่องขจร, "ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 วิชาพลศึกษา ในเขตการศึกษา 3" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิต วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523).

ในปีพ.ศ. 2524 ฐิณีวรรณ คชวัฒน์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 วิชาพลศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามกับครูพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมทั้งโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 189 คน ผลการวิจัยพบว่า ด้านความมุ่งหมายของหลักสูตร ครูพลศึกษาเห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว เนื้อหาวิชา รายวิชาที่ประสบปัญหาในด้านการสอนมาก คือวิชากระบี่ ในเรื่องเกี่ยวกับนักเรียนไม่มีความสนใจในกิจกรรมที่เรียนและเนื้อหาวิชามากเกินไป วิชาตะกร้อ จะมีปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาไม่เหมาะสมกับระดับของนักเรียน และอาจารย์ไม่มีความถนัดในการสอน และในวิชายืดหยุ่น จะมีปัญหามากเกี่ยวกับการไม่สามารถวัดและประเมินผลได้ทุกด้าน สำหรับวิชาที่ครูพลศึกษาเห็นว่าควรบรรจุอยู่ในหมวดวิชาบังคับคือ วอลเลย์บอล แบดมินตัน กิจกรรมเข้าจังหวะ ฟุตบอล และศิลปะป้องกันตัว นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่ยังขาดความพร้อมในเรื่องอุปกรณ์ สถานที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วิชากรีฑา เทเบิลเทนนิส และยืดหยุ่น<sup>1</sup>

ในปีค.ศ. 1955 เกรียร์สัน (GRIERSON) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในรัฐอัลเบอร์ตา" โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย มีกลุ่มประชากรคือ ครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐอัลเบอร์ตา จำนวน 74 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้วางแผนการสอนไว้เป็นที่แน่นอน ขาดแคลนสถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวกในการสอน ชั่วโมงเรียนจัดไว้ค่อนน้อยเพียงไรนั้น ขึ้นอยู่กับนโยบายโรงเรียนเป็นสำคัญ<sup>2</sup>

<sup>1</sup>ฐิณีวรรณ คชวัฒน์, "ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 วิชาพลศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524).

<sup>2</sup>Kenneth Grierson, "Physical Education in Alberta High School," The Alberta Journal of Education Research 3 (September 1955): 34.

ในปี ค.ศ. 1971 คอริ (KORRI) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษา ในรัฐมินเนโซต้า" โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย กลุ่มประชากรได้แก่ ครูที่สอน วิชาพลศึกษา พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก จำนวนนักเรียน แต่ละชั้นมากเกินไป ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ตอบสนองความต้องการ และความถนัดของ แต่ละบุคคลได้ ครูพลศึกษามีชั่วโมงสอนมากเกินไป ทำให้ไม่มีเวลาในการเตรียมการสอน<sup>1</sup>

ในปีเดียวกัน ซัวเรซ (SAUREZ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินค่าโปรแกรม พลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาของรัฐเปอโตริโก" การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ เป็นการประเมินค่าโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐเปอโตริโก เกณฑ์มาตรฐาน ในการประเมินผล ขึ้นอยู่กับพื้นฐาน 5 ประการ คือ

1. การจัดทำเนิการ
2. ลักษณะของโปรแกรมและกิจกรรม
3. อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก
4. ข้อเสนอแนะในการเรียนรู้
5. ผลที่ได้รับจากการเรียนรู้

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสำรวจและการสัมภาษณ์คณะครูผู้สอนเป็นรายบุคคล ผลการวิจัย ปรากฏว่า โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาในรัฐเปอโตริโก ยังต้องมีการปรับปรุงอีก มาก เพื่อการเรียนการสอนในปัจจุบันและอนาคต<sup>2</sup>

---

<sup>1</sup>Lea Jean Korri, "Instructional Problem Encountered by Women Physical Education Teachers and Their Relation to Teaching Competency as Expressed by Physical Education Majors in Minesota," Dissertation Abstracts International 10 (April 1971): 5181-A.

<sup>2</sup>Portella Saurez, "An Evaluation of the Physical Education Programs in the Public Secondary Schools of Puerto Rico," Dissertation Abstracts International (March 1975): 5908-5909-A.

ในปีเดียวกัน เบคเคอร์ (BECKER) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนชายในวิทยาลัยชุมชนรัฐโอเรกอน" โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย กลุ่มประชากรได้แก่ ครูพลศึกษาของวิทยาลัยชุมชน จำนวน 12 แห่ง ผลของการวิจัยพบว่า ครูพลศึกษาอยู่ในระดับดี แต่การจัดโปรแกรมพลศึกษาและการจัดกิจกรรมพลศึกษา มีการต้องปรับปรุงอีกมาก อุปกรณ์มีไม่เพียงพอ คุณวุฒิของผู้สอนวิชาพลศึกษาควรส่งเสริมให้มีการศึกษาสูงขึ้น<sup>1</sup>



ศูนย์วิทยทรัพยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

---

<sup>1</sup> Charles Jacob Becker, "An Evaluation of Physical Education Programs for Men in Oregon Community College," Dissertation Abstracts International 10 (April 1971): 5172-A.